

Paradiisis mere keskel

Fotod: Karli Saul

Estonia Seltsi eestvedaja ja lavastaja Arne Miku pärituules kulgenud elu ankruks on Hiiumaa. Tema poole sajandi jooksul Kiduspe põliskülla ehitatud suvekodu on pakkunud öömaja värvikatele kultuuritegijatele. Talvisel ajal elab Arne Kadriorus, kus tal on raamaturiiulis Ingmar Bergmani, Edward Albee, Friedebert Tuglase ja Georg Otsa isikliku pühendusega raamatud.

See oli 1976. aastal, kui Arne Mikk (89) oli koos abikaasa Reedaga lähedase sõbra Eri Klasi ja tema abikaasa Ülle Ulla maakodus Hiiumaal Kalanas külas. Arne sättis telki öömajaks üles ja Eri imestas, et kaua viitsib Arne, toonane [Estonia teatri](#) lavastaja, koos perega suviti telgiga mööda Eestit ringi rännata. Ta tegi Arnele ettepaneku hakata samuti suvehiidlaseks, nagu oli ta ise Üllega.

„Kiduspe külas on üks lagunev maja. Osta see ära!“ mäletab Arne Erit ütlemas. Arne kõhkles, aga kui kord Hiiumaale oli tulnud, läks ta Eri pealekäimisel lagunevat maja vaatama. Võssa kasvanud, okastraataiaga piiratud hoone müüjaks oli kohalik hiidlane. Maja tegelik omanik, vana naine Juuli elas Tohvri vanadekodus.

„Lehmalaut, kuur ja lagunenenud elumaja. Issake, me elasime ju Tallinnas Piritajõe kaldal ja järsku midagi sellist! Milleks?“ meenutab Arne enda reaktsiooni 47 aastat tagasi nõgestesse uppunud õuel seistes.

Ööga läks ta ehmatus üle ja hommikuks oli asi klaar. Arne ja Reet arutlesid, et ega nad ju suviti nii ehk naa Sotši puhkama lähe ja suvi on Eestis alati ilus. Üheskoos leiti, et miks mitte rajada suvekodu Hiiumaale.

Edasi tegutses Arne sihikindlalt. Sõitis Hiiumaalt autoga koju, ajas raha kokku ja lendas lennukiga kohe Kärdlasse tagasi. Käis majaomaniku juures vanadekodus ja ajas majaasjad korda.

KUULSUSTE SAAR

Ehitus talus ei läinud sellise kiirusega, nagu tänapäeval maju renoveeritakse või püsti pannakse. Esimesel aastal sai parandatud vaid katus, et maja täienisti kokku ei kukus.

Kroonika Kodu-Eri

1,30-46

Rahvuskooper Estonia
Estonia teater
Teater

Aastakümnete jooksul tegi pere kõike tasa ja targu, sest Kiduspel elasid nad vaid ühe-kahe kuu kaupa suvel. Siis kui teatris ja koolis oli suvevaheaeg. Nõukogude korra kohaselt ei võinud ühel inimesel mitut maja olla ja seetõttu tuli Arnel Hiiumaale soetatud maakoduga teha väike vangerdus. Arne ja Reet Mikk elasid oma kolme pojaga isehitatud elumajas Pirita-Kosel, seega ei saanud neil veel üht maja olla. Maakodu vormistas Arne ühe kolleegi nimele, kuniks Mikkude vanim poeg Jaak sai 16aastaseks. Seejärel kirjutati maja tema nimele. Kiduspe lähedale on uuemal ajal suvekodu rajanud lauljad Tanja ja Mikk Saar, filmiprodutsent Katrin Kissa, operaator Mart Taniel ja eurosaadik Marina Kaljurand. Mikkude maavaldustel on kolm hoonet - kaks elumaja ja saun. Ühes on Arne olemine ja teises elab Jaak abikaasaga. Arne lapsed ja lapselapsed oma lastega käivad Kiduspel külas. Terrass, millel istudes Arne jutte vestab, on majapidamise kõige uuem ehitis. Selle ehitas Jaak vahetult enne koroonaaega. Siin jõudsid Kiduspe rahva rõõmuks esineda Ott Lepland ja Eda-Ines Etti. Kontserdid korraldas Jaagu tütar Maret, kes töötab Jazzkaare projektijuhina. Ent enne kui puhta looduse ja vaikuse poolest tuntud paik noorte kultuuriinimeste seas populaarseks kujunes ja Hiiumaal elanud kirjanik Tõnu Õnnepalu oma raamatutes Hiiumaad hellitlevalt kord meretaguseks, kord mereäärseks, kord mere keskel ja keset merd olevaks maaks nimetas, käisid Kõpu poolsaare põliskülas Mikkude juures saunas ja jäid mõnikord ka öömajale kirjanikud Jaan Kross ja Ellen Niit, Nõukogude Liidu üks kuulsamaid filminäitlejaid ja lavastajaid Kirill Lavrov, Soome ja Ungari saadikud, näitleja Ita Ever ja tema lavastajast poeg Roman Baskin. Eri Klas oli Mikkude pere lähedane sõber. Tema ei mallanud üle kolme päeva Kalanas olla - sõitis Arne juurde ja ärgitas alatasa midagi üheskoos ette võtma. „Eks meie saunas, kui Eri ja Jaak Viller külla tulid, sai peetud ka Estonia kunstinõukogu koosolekuid,“ muheleb Arne.

KÜLLAKUTSEGA OMA KOJU

Arne, kelle 89 eluaastast on 70 seotud Estonia teatri ja Estonia Seltsiga, peab oluliseks toonitada, et okupatsiooniaegne elu oli hoopis teine kui tänane: „Esmalt oli saarele sõitmiseks vaja luba. Loa võis anda küllakutse või komandeering. Kui majadokumendid veel korras polnud, saatsid naabrid meile kutse ja siis registreerisime saarele jõudes end piirivalves ära. Pärast

kella kümmet õhtul ei tohtinud keegi mere äärde minna. See oli keelatud.“

Viljandimaal suure talu perepojana üles kasvanud Arne tõmme avamere poole ning kiindumus rannamändidesse ja liivaluidetesse algas aga aastaid varem, kui temast suvehiidlane sai.

„Minu vend Vello Mikk, kes töötas Eesti Raadios, katsetas eksperimendi käigus, kas punase ajakirjanike liidu liikmepiletiga saab neisse piirkondadesse, kuhu okupatsioonivõimu piirivalve eestlasi ei lasknud. Sai küll Saaremaale. Sain temast innustust. Minu vabadusevajadus ja tung kogeda suurt merd oli nii suur, et julgesime korraldada teatrist ekspeditsioone Eesti väikesaartele. Vormistasime komanderingud nii, et saime koos teatri peakunstniku Eldor Renteri ja legendaarse tekstiilikunstniku Helgi Reemetsaga sõita Ruhnu, Kihnu ja Vormsile. Nendest retkedest kasvas välja minu lavastus „Vikerlased“,“ räägib Arne. Eriti hästi on Arnel meeles 1967. aasta suvi Hiiumaal. Toona töötas ta Estonia teatris kirjandusala juhatajana ning käis koos Estonia lavastajate Paul Mägi ja Sulev Nõmmiku ning peakunstnik Eldor Renteriga Hiiumaal. Teater plaanis helilooja ja koorijuhi Gustav Ernesaksa 60. sünnipäevaks tuua lavale Ernesaksa ooperi „Tormide rand“. Ooper põhineb Juhan Smuuli libretol ja selle tegevus toimub Hiiumaal. Mehed tegid pilte mererannast, ent Kõrgessaarest läbi sõites pidasid piirivalvurid nad kinni.

„Mis te siin teete?“ küsisid piirivalvurid. Mehed vastasid, et valmistavad ette Ernesaksa juubelilavastust. Piirivalvurid kahtlustasid teatrimehi spioneerimises - et ju pildistati üles piirivalveputkasid. Mehed käsutati piirivalvurite autosse ja viidi kordonisse. Selguse huvides ilmutasid piirivalvurid fotoaparaadis olnud filmi ära, ent suur oli nende pettumus, kui ilmutatud film oli täiesti valge, ilma ühegi kujutiseta. „Te olete meid petnud!“ ütlesid piirivalvurid.

„Vastupidi,“ ütles Arne. „Teie olete petnud meid. Kas teate, mis vahe on ilmutil ja kinnitil? Esmalt ilmutatakse ja siis kinnitatakse. Teie tegite vastupidi.“

See ei olnud Arnele esimene kord sattuda Hiiumaal kokku okupantide rumalusega. Ükskord paigaldas ta poegadega sauna sarikaid, kui metsast astusid õuele kaks piirivalvurit ja küsisid, kus pool on Kõpu. „Imestan, kuidas sai olla piirivalvurina

teenistuses inimene, kes ei taju ilmakaari ja kellel pole kompassi,“ ütleb Arne.

Arne sõnul polnud mõtet jämeda ümberõpetamisega vene piirivalvurite vastu minna ja õnneks rohkem kokkupuuteid tal nendega ei olnudki. Sõber Eri aga, kelle kõrval ei olnud võimalik kellelgi passiivset elu elada, tõmbas kord oma kirglikkusega käima ootamatu ettevõtmise. Nimelt suutis ta piirivalvuritele arbuusi ja konjaki abil selgeks teha, et piirivalvurite kopteriga on võimalik lennata Hiiumaalt Vilsandile, kui tal tuli soov minna sinna külla tuntud koorijuhile Venno Laulule.

„See ei olegi lugu, mida kõva häälega rääkida, aga tõepoolest - kuulsa lavastaja Kirill Lavrovi poeg oli Saaremaal sõjaväes. Tal oli pimesoole lõikus ja papa tuli teda Eestisse vaatama ning teda lennutati kopteriga. Eri sai sellest teada ja hakkas organiseerima, et saaks ka kopteriga lennata. Kui siis Hiiumaalt üle Saaremaa Vilsandile lendasime, viskas Eri nalja, et kus see Krumm (ooperilaulja Hendrik Krumm - toim.) seal Saaremaal on - teeks seal ka peatuse! Kui siis Vilsandile saabusime ja Venno õuele jõudsime, küsis Venno: „Kust siia saite?“ Eri oli elevil ja ütles: „Lendasime kopteriga.“ „Ära jama!“ ei suutnud Venno sensatsioonilist retke uskuda,“ meenutab Arne.

ÕNNETUS EI HÜÜA TULLES

Ilmselt ei sõitnud Arne ega tema abikaasa Reet kordagi oma kolme pojaga suviti Tallinnast Hiiumaale teadmise, et nendega seal üldse midagi halba juhtuda võiks, sest hiidlased olid nii või teisiti abiks. Talgute korras aidati Mikkudel vahetada maja katus ning palkidest ehitati suur elumaja. Reet ja Arne askeldasid nagu sipelgad aastaid - lapsed ja kohalikud abiks.

„Suurim tunnustus ongi mulle vist see, et meie perekond on märgitud ära ka Kiduspe põlisküla ajaloo jutustavas raamatus. Hiidlased on nii südamlikud inimesed. Kui nad kord su omaks võtavad, siis seal sa oled,“ lausub Arne.

Arne ütleb, et üks tema lemmiktegevusi Hiiumaal oli lõhkuda puid ja nagu laste puhul tavaline, hakkavad nad tegema samu asju, mida vanemad ees teevad. Nii hakkas ka Mikkude keskmise poeg Mart varateismelisena Arne eeskujul puid lõhkuma ja lõi kirvega põidlat tüki ära. Arne leidis põidlatüki rohu seest üles ja ütles poisile, et vajutagu see põidlale tagasi. Ise läks kiirelt autot käivitama, et Mart Kärkla haiglasse viia, aga just siis auto ei käivitunud. Arne jooksis pojaga metsa seest kahe ja

poole kilomeetri kaugusel olevale suurele teele, et ükskõik, kes tuleb, peatab ta kinni. Tuligi auto Kärkla poolt, keeras otsa ringi ja viis Mardi ja Arne Kärkla haiglasse. Mardi pöial õmmeldi kokku ja autojuht sõidutas Mikud koju tagasi.

Eriti südantsoojendav lugu juhtus Mikkude noorema poja Reinuga, kui ta oli neljane. Rein jäi mumpsi ja vanemad otsustasid koos temaga minna Hiiumaale, et ta seal terveks ravida.

„Hoidsime autoaknad kõvasti kinni, et laps tuult ei saaks ja Kiduspes oli Rein tubane. Ühel hommikul keegi koputas aknale. See oli naabrimees Ülo, kes pidas seal sepa ametit ja vahel ka viina võttis. Ta tuli meie akna alla ja rääkis: „Kuulsin, et su poeg on haige ja ei saa õue tulla. Tõin talle akna alla siili.“ Reinul oli rõõmu palju. Sellistel hetkedel mõtled, et on ikka inimesi ja südamlikkust,“ jutustab Arne. Hiiumaa elu on Arne sõnul õpetanud kõik ta kolm poega ehitama ning inimestega hästi suhtlema ja neist lugu pidama.

„Hiiumaal tuli inimestega hästi läbi saada. Eriti raske oli ehitusmaterjalide hankimine. Tavaline taks oli Nõukogude ajal kas 3 rubla või pool pudelit viina - olgu koorem laudu või koorem kruusa, aga enamik mehi ei vajanud raha ega viina, vaid seltskonda. Mul läks mingis suhtes isegi hästi, et suutsin üheskoos nendega viina joomata jätta,“ räägib Arne. „Ükskord, kui saunaehitusel oli vaja üht koormat kruusa, läksin Kõpu karjääri ja rääkis, et kruusa oleks vaja. Selgitasin, kus elan, ja toodigi. Küsisin siis, et mis ma võlgnen. Mees vastas: olen raha enne ka näinud. Ma pakkusin, et kas viina. Mees vastas: olen usklik, ma ei joo. Kuidas saan siis tasuda? Sa ju ütlesid, et sul on vaja, vastas mees.

Vot sellised on hiidlased. Siin maailmalõpus võid ju olla, aga abi vajad alati ja selleks on vaja teisi inimesi ja häid suhteid ja hiidlased on südamlikud inimesed.“

KULTUURIKANTS HIIUMAA

Hiiumaa ei ole Arne elus siiski üksnes suvekodu. Sel kevad-suvel korraldas ta koos Hiiumaa Kultuuri Seltsi ning heade sõprade, samuti Hiiumaal suviti elavate kultuurimetseenide Enn ja Maris Kunilaga helilooja Rudolf Tobiase 150.

sünniaastapäevaks muusikafestivali. „Tobias on võrratult suurem helilooja, kui tänapäeval temast teatakse. Ja on suurepärane, et Käinas sündinud esimest kompositsiooniharidusega Eesti

heliloojat tutvustab laialt ka Eesti Televisioon. Festival on väga hästi õnnestunud," kiidab Arne.

Suured kirjanikud, heliloojad ja lavastajad on Hiiumaa muutliku meelega merest ning männimetsadest saanud impulsse igal ajal. Arnele on heliloojate loomingu populariseerimine tänapäevani südametöö. Ta ütleb, et festivali kunstilise juhina on tal tohutu rõõm teha koostööd nooremate muusikutega ja viia neid kokku vanema põlve tegijatega. Lisaks saab sel perioodil olla nii koduses Koduspes kui renoveeritud Kärkla kirikus, kus toimub enamik Rudolf Tobiase festivali kontserte.

UUS KODU KADRIORUS

Kui küsida, mis on Arne igapäevarutiin, siis vastab ta, et jalutab iga päev, ilmast olenemata 10 000 sammu. Poeg Mart kinnitab, et mitte keegi nende perest, ei pojad ega miniad, jaksa Arne tempoga sammu pidada.

Mõne aja eest üllatas Arne oma poegi elumuutusega. Ta loobus pärast abikaasa Reeda surma enda ehitatud majast Pirita-Kosel ja üüris poegade naabrusesse Kadriorgu korteri. Kui pojad ja miniad aitasid Arnel uut korterit maitsekalt sisustada ja kavatsesid elutuppa teleka vaatamiseks ja iPadis ringi surfamiseks ning muidu lõsutamiseks diivani muretseda, vastanud Arne: „Mina kas istun või laman, aga mina ei lösuta.“ Arne jagab end kahe kodu vahel. Kirjutab raamatuid ja töötab oma raamatukoguga.

„Minu autogrammikogus on sadu autogramme - raamatutel, kavalehtedel ja fotodel. Mõned on nagu ajaloolised kultuuri reliikviad, teised hoiavad elus isiklike kontakte. Innustust võin nendest saada erineval moel,“ räägib Arne. „Esimene tõeline suvehiidlane oli ju Aino Kallas. Kui hakkasin tegelema tema jutustusel põhineva ooperiga „Reigi õpetaja“, siis ühelt poolt on tore minevikku meenutada helilooja Eduard Tubina kirju sirvides, aga õnnelikul kombel on mul riulis ka kaks Aino Kallase pühendusega raamatut. [Estonia teatris](#) kunagi lavastatud näidend „Mare ja tema poeg“ kannab autori pühendust näitleja Liina Reimanile ning Jüri Vilmsi vennale, doktor Juhan Vilmsile Argentinasse saadetud raamatu pealkiri on „Mu saatuse maa“. Võin öelda, et minu saatuse maaks on Hiiumaa.“

"Mikkude suvekodus jõudsid Koduspe rahva rõõmuks esineda Ott Lepland ja Eda-Ines Etti."

"Talgute korras aidati Mikkudel üles ehitada majad, saun ja kuurid."

"Piirivalvurid kahtlustasid teatrimehi spioneerimises."

"„Pärast kella kümmet õhtul ei tohtinud keegi mere äärde minna."

"„Hiidlased on südamlikud inimesed."

70 aastat Estoniale elatud elu

Friedebert Tuglasest Ingmar Bergmanini

DIRIGENT ERI KLAS Hiiumaal oma suvekodu

õuel.ELUAEGSED SÕBRAD Kui Eri Klas oma esimese Volvo ostis, sõitis ta kohe seda Arnele näitama.JÄRELTULIJATEGA

Reet ja Arne Mikk oma kolme poja Jaagu, Mardi ja Reinu

peredega aastal 2000.VAID HEA ETTEKUJUTUSVÕIMEGA

võiks lagunened laudas näha uut maja - Mikud ehtasid

varemetele uue elamu.MIKKUDE DÜNASTIA tänaseks juba neli põlvkonda saavad suve jooksul selles majas

kokku.HARULDANE MAJARAAMAT Reet ja Arne hakkasid

Kiduspel elades pidama arvet kohalikele toodud munade ja piima

üle. Vaiksel kasvab sellest välja ülevaatlik majaraamatkalender,

millele lisandusid laste illustratsioonid. Kalender annab ülevaate

argielust 1982. aastast alates.22 AASTAT HILJEM Mikkudest

Hiiumaal tehtud foto aastast 2022.MÄLESTUSTALDRIKUD

REISIDELT suures palkmajas.PALKMAJAS näitab Arne

ölenörist põhjaga talutooli. Soemüüri ripub sõepann, mis on

mõeldud voodi soojendajaks. Selle ostis Arne antiigiärist

Belgias.MÄNGUPAIK Arne ja Reeda lapsed said õuele veetud

paadis omi mängu mängida. Sama saavad teha ka nende

lapselapsed. ARNE OMA SUVEKODUS , kus ta ennekõike vaid

puhkab ja elab suves - raamatud ja teatrikirjandus on tema

Kadrioru korteris.ARNE LEMMIKKOHT mitusada aastat vana

rannamänni juures Kiduspe rannal.SUVEL minnakse kõrvetava

päikese eest varju terrassile, mille suure laua taga saab söönuks

Mikkude pere ja nende arvukas sõpruskond. Lauale on

kraapinud oma nimed muusikud Tanja Mihhailova-Saar, Jaagup

Kreem abikaasaga, Jalmar Vabarna ja mitmed teised

artistid.MART MIKU lähedane sõber Jaagup Kreem on jätnud

omalaadse autogrammi Hiiumaa söögilauale. TRAD. ATTACK! Iidri Jalmar Vabarna autogramm. NAABRINAISE Tanja Mihhailova-Saare jäadvustus Mikkude söögilaual. TÖÖKABINET KADRIORUS, kus Arne kirjutas ülevaatliku teose „Estonia Seltsile antud aeg“. Ta tegi seda kahasse oma poja Mardiga. KULTUURILUGU PÜHENDUSTES Georg Ots kirjutas pühenduse enda elulooraamatusse "Georg Ots" nädal enne oma surma, Ingmar Bergmani autogrammi ootas Arne kaks aastat. 20. sajandi teise poole üks olulisemaid muusikauuendajaid, lavastaja Joachim Herz kinkis Arnele oma teatriteemalise raamatu, mille pidi oma abikaasale kirstu kaasa panema, ent ajas raamatud segi. Pildil on Friedebert Tuglase ja Betty Alveri autogrammid. ERAKORDSELT PÕNEV ja faktiderohke Arne ja Mart Miku kirjutatud raamat „Estonia Seltsile antud aeg“ ilmus sel kevadel.

Friedebert Tuglasest Ingmar Bergmanini

„1981. aastal olin Tampere lavastamas ning märkasin, et Välis-Eesti pianist Käbi Laretei on samal ajal Soomes esinemas. Käisin tema kontserdil ja järgmisel päeval saime kohvikus kokku. Käbi küsis, kas ta saaks mind kuidagi aidata. Olin näinud tema abikaasa Ingmar Bergmani fimi „Võlufloöt“ ja palusin kuulsa režissööri autogrammi. Käbi lubas. 1983. aastal, kui olin taas Soomes lavastamas, jalutas mulle Helsingis täiesti juhuslikult tänaval vastu Käbi. Bergman olla öelnud, et tema ei anna oma pildile autogramme, ning selle asemel kirjutanud autogrammi oma filmistsenaariumi „Fanny ja Alexander“ tiitellehele. Kõige usukumatam lugu juhtus aga kuulsa saksa lavastaja Joachim Herziga, kelle ma Eestisse lavastama kutsusin. Tema kinkis mulle külla tulles oma elulooraamatu, millel oli pühendus tema armsale kadunud abikaasale Charlottele. Joachim plaanis raamatu naisele puusärki kaasa panna, aga unustas ning see sattus minu kätte. Palusin järgmisele lehele kirjutada pühenduse mulle ja nii see minu kogusse sattus,“ muheleb Arne.

70 aastat Estoniale elatud elu

Arne Mikk sündis 1934. aastal Viljandimaal. Ta õppis Viljandi 2. Keskkoolis ja 1961. aastal lõpetas Tallinna Riikliku Konservatooriumi laulu erialal. Laulis Estonia kooris ja selle

kõrvalt sai Estonia teatri kirjandusala juhatajaks, seejärel lavastaja assistendiks. Õppis lavastajaks Moskva Suures Teatris ning Saksamaal Komische Operis. Aastatel 1977-1995 oli Estonia peanäitejuht ja 2002-2004 kunstiline juht. Saaremaa ooperipäevade jpt festivalide kunstiline juht.

Estonia Seltsi üks taasasutajaid ja 1990-2016 selle esimees. 2016- 2019 Rahvusoper Estonia nõukogu esimees.

Kuidas Eri Klas kalal käis ja Brežneviks kehastus

Arne Mikk: „Eri meeldis elu ja seltskond ja temaga oli väga tore. Mäletan, kuidas ta Hiiumaal suviti elades tahtis ka kala püüda. Ostis kummiülikonna ja spinningud, võttis piirivalvegarnisonist loa, et merele minna, ning läks. Sisemeri on siin madal. Eri kõndis pool kilomeetrit merre, kui piirivalvurid teda märkasid ja tagasi kutsusid. „Kas luba on?“ „Muidugi on,“ vastas Eri ja jättis kalapüügi katki. „Kurat küll, ma ei sumpu kilomeetrit selleks, et neile luba näidata!“ vihastas Eri. Läks kohalikku poodi, ostis pool liitrit viina ja räime tomatid ning sellega tema kalalkäik ka lõppes.

Tore lugu juhtus, kui Eri saabus Jaapanist esinemast ja kõneles Hiiumaa naabritele, mida ta seal nägi ja tegi. Vana metsavaht Eedi, kes oli vaikselt Eri juttu kuulanud, ütles nukralt: „Sel ajal kui sina seal Jaapanis olid, olid mul ka oma mured. Mul lehm suri ära ja...“

Eri oli eriline oskus kõigiga läbi saada. Tema moto oli: „Olen esinenud nii poliitvangidele kui poliitbüroole!“

Kord tuli ta Soomest otse minu sünnipäevale, Reagani mask ees. „Tervitusi Reagani poolt!“ hüüdis ta. Aeg oli selline, kus Eesti elas Brežnevi ajas. Küsisin, kas ta Brežnevi maski ei julge panna. Eri vastas, et Brežnevit võib ta ise teha. Istus laua taha, võttis taldrikult kurgiviilud, tegi neist ordenid ja väänutas nägu nagu Brežnev. Igav ei olnud Eriga kunagi.“

"Arne läks Eri Klasi pealekäimisel lagunevat maja vaatama."

KIDUSPE 2023 Arne Miku maakodu Hiiumaal. TEENEKAS KULTUURITEGELANE Arne Mikk oma Kiduspe kodus Hiiumaal.MAAMAJA 1979. aastal, mil Arne Miku pere selle ostis.SUVEKS VALMIS Rudolf Tobiase 150. sünniaastapäevaks korraldatud festivali ajal sai Arne vahelduseks oma Kadrioru korterile taas Hiiumaale ja ka suvemajja. Poeg Jaak abikaasaga vahetab linnakodu saarekodu vastu kohe, kui päike kõrgema

kaarega käima hakkab.MAJAEHITUS HIIUMAAL Kohalikud mehed ladusid palkidest maja kokku, panid sammalt vahele ja maja kestab.

Tekst: KAIRIT TSÄRO-MIRME Fotod: KARLI SAUL